

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knezu in škofu) so vlč. gg. duhovniki, zbrani včeraj na pastoralni konferenci v Konjicah, poslali naslednjo brzojavko: »Premilostljivi knez in škof dr. Mihael Napotnik, Maribor. Konferenca obnavlja svoje spoštovanje in pokorščino, želeč, da Prezvizišeni letos popolnoma zdravi obiščete naš dekanat. Dekan Voh«. Premilostljivi so na to brzojavnim potom odgovorili: »Mnogočastiti gospod Voh, Konjice. Lojalno izjavo sinovske udanosti sem z radostjo sprejel. Božji blagoslov častitim zborovalcem, katere v kratkem videti se že veselim. Knezoskof.«

(Osebna vest.) Davčni oficijal v Kamniku, g. Karol Eksel, je premeščen v jednaki lastnosti k okrajnemu glavarstvu v Mariboru.

(Poroka.) Dne 15. maja sta se v Sevnici ob Savi poročila gosp. dr. Fr. Vidic, c. kr. urednik državnega zakonika in gđ. Marica Cimperšek, učiteljica v St. Pavlu v Savinjski dolini.

Iz Maribora. (Shod v Götzevi pivovarni). Za soboto dne 12. t. m. je sklical dr. Huber shod v Götzevo pivovarno z dnevnim redom: »Socijalni demokratje in nemški nacionalci«. Napovedan je bil na 8 uro zvečer, ker pa sta obe stranki jako marljivo agitovali, polnila se je zelo prostorna dvorana že pred 7 uro in ko je dr. Huber točno ob 8 uri shod otvoril, bilo je vse, in tudi najzadnejši kotiček natlačen. Čez 900 oseb se je vdeležilo skoda, med temi okoli 100 »heilovcev«; drugi so bili delavke in delavci.

Predsedništvo je bilo izvoljeno iz socijaldemokratske stranke in da prezrém vse pobožne želje »heilovcev«, ki se v nemajo za nemško državno idejo, naznanim samo, da je dr. Huber nekaj govoril tudi o socijalizmu in sicer je vse zbral iz knjig raznih socijalističnih pisateljev. Odgovarjal mu je dr. posl. Resel in s svojega socijalističnega stališča temeljito pobijal izvajanja dor. Huberja. Vprašal ga je tudi, koliko je tukaj pristnih Nemcev, katerim ni mati ali oče slovanskega pokolenja. Dalje je rekel, da socijalisti so za jednakopravnost narodov in bodo tudi v tem smislu vedno delovali; Nemci pa da hočejo le nadvlado čez druge narode. Poslancu Reselu hotel je odgovorjati nek Banner in je govoril samo 10 minut, toda take bedastoče, da so se mu vsi od srca smejali — in jo je kar sam popihal iz odra. — Obema govornikom se je oporekalo večkrat in zelo živo, a mariborski Šenererjanci so prav temeljito pogoreli

z nemškim državnim jezikom in najbrže javno ne bodo imeli ali sklicali nikdar več nobenega shoda.

(Cerkvene novice.) Pri Sv. Tomažu pri Veliki nedelji so od 29. aprila do 9. maja vodili duhovne vaje celjski lazaristi oo. Jan. Macur, Fr. Kitak, Jož. Ferjančič in Ant. Kovalik.

(Slatinski Nemci.) Ko se je v deželnem zboru govorilo pretekle dni o razdelitvi slatinske občine, pritoževal se je dr. Deršata tudi nad sedanjim slatinskim občinskim odborom, da govori večina v njem v slovenskem jeziku in da s tem žali nemško manjšino. Kateri moške pa so v manjšini, da so njih ušesa tako malo vajena slovenskih glasov? Ti moške so Ludovik Miglič, Ivan Stojnšek, Lovrencij Potočnik in Ivan Kovačič, in o njih vedo Slatinčani povedati, da do svojega 12. leta nobeden ni znal nemški in da še sedaj ne znajo vsi pismene nemščine, kakor jo zahteva nemška slovnica. In vendar se upajo postavljati kot pristni Nemci!

(Izpit učiteljske usposobljenosti) je naredila v Mariboru tudi gospa Marija Farkaš, učiteljica pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah, kar je zadnjekrat po pomoti izostalo.

(Slovenci deželni poslanci) so danes pred obravnavo proračuna, v katerem so nastavljene tudi podpore sūdmarki, šulvereinu in studentenheimu, izročili krepko izjavo ter potem zapustili zbornico.

(Električna železnica) v Mariboru bo imela sledeči tir: Od mute poleg Kokošinekovega drevoreda ali pa od južnega kolodvora skozi Tegethofovo ulico, čez grajski trg, skozi poštno in gosposko ulico čez glavni trg, skozi klavniško ulico, čez most, po trzaški, brežki, Franc Jožefovi, delavniški cesti do koroškega kolodvora in odtod v Studence.

(V Št. Ilju v Slov. goricah) je umrl dne 9. maja g. Janez Uhl, posestnik na Dobrenju. Bil je izvrsten vinogradnik. Na dunajski jubilejni razstavi je dobil za rizlinga l. 1895 od poskuševalne komisije priznalno diplomu!

(Na Klanjcih pri Vranskem) so pogoreli v noči od pondeljka na torek trije posestniki. Zgorelo je tudi eno tele, nekaj ovac in svinj. Požarna bramba iz Št. Jurija je prihitela na pomoč, a ni mogla pomagati, ker vode ni blizu. Ogenj je bajé nastal po neprevidnosti.

(Nov list) »Slovenska Pisarna« je začel izhajati v Celju kot glasilo društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov. List je docela strokoven in uzorno urejen.

na levi strani in) kjer je Jezus na križu umrl. Skala je visoka blizu 5 m. in vodijo na njo dvojne stopnice od severa in od juga; zgoraj sta 2 kapeli, druga od druge ločeni samo po kamenitih stebrih; desna kapela je tisti kraj, kjer so Jezusa na križ pribili in je naša katoliška; leva pa je grška in katoliški duhovniki ne smejo v njej maševati; sicer smo pa smeli romarji celo blizu priti in moliti, ker tu je najčastitljivi pa tudi najstrašnejši kraj sveta; srebrna, na sredi votla plošča pod oltarjem nam naznanja, da je bil tu Kristus križan, da je na tem vrhu stal sv. križ, od katerega nam prihaja odrešenje. Ta pečina je razpoknila pri Jezusovi smrti (še dandanes se vidi razpoklina) in pravi se, da je skoz njo kapala Zveličarjeva kri na lobanjo prvega Adama, ki je bil bojda tukaj pokopan; vsaj kapela sv. Adama nahaja se ravno zdolaj pod kapelo križanja. Sicer je na Golgati še eden oltar, posvečen žalostni materi Božji; tu je tista podoba, katero omenjajo naš premilostljivi nadpastir Mihael v svojem letošnjem temeljitem pastirskem listu z besedami: »Dovršen kip žalostne Matere stoji na gori Kalvariji v Jeruzalemu.« Na tem mestu je namreč Marija žalostna stala, ko je na križu visel njeni sin. Bil sem tako srečen, da sem enkrat mogel maševati pri tem oltarju. Še to moram omeniti, da

cerkev Božjega groba po sredi ni prazna, ampak stoji tam še posebna, močno zidana stavba, na kateri imajo svoj kor Grki ali razkolniki.

Cerkev Božjega groba je torej po vsem zares čudna, nepravilna in zelo zanemarjena zgradba; njeni deli niso v pravem razmerju in soglasju in zato tudi celota ni popolna in lepa; ta cerkev je pač primerna podoba Božjega kraljestva na zemlji, v katerem je še tudi marsikaj nepopolnega, nerednega, nejasnega in nemirnega; nikjer kakor tam ne čuti in obžaluje vernik bolj nesrečnega razkola in needinosti med kristjani, katere se neverniki veselijo in jo v svoj prid porabljajo. Zdi se nam, da slišimo iz cerkve vrh Kalvarije in njene kupole mogočen klic: »Pridi k nam Tvoje kraljestvo« in da vzdihuje po prihodnjem prestavljenju; želi si tudi ona, da bi že kmalu prišel tisti čas, ko bo eden pastir in ena čreda, in ko se bodo vsi kristjani, zedinjeni v veri in združeni po ljubezni, zbirali okoli enega pravega pastirja, okoli njegovega križa in groba.

Smešničar.

Anka: »Botra, vidite kako malo sobico imamo, ubogi smo!«

Nezka: »O, Vaša soba je velika, v naši se niti en korak ne more storiti.«

(Poročilo iz deželnega zbora) je moral tokrat izostati, ker nam je došlo prepozno. Omenjamo samo, da se je uravnava učiteljskih plač vsprejela, kakor jo je predlagal finančni in naučni odsek, in da so se naši slovenski poslanci vrlo potegnili za učiteljski stan.

(Strela) je užgala v soboto dne 13. maja gospod. poslopje Jurija in Marije Leskovec v čadramljski fari. Zgorelo je dvojno poslopje in ena hiša.

(Spremembe pri davkarji.) Davkar je postal Franc Bertošek v Marenbergu, Ferdinand Pihler v Slov. Bistrici. Davkarski kontrolor je postal R. Dolinšek v Brežicah, V. Horak na Vranskem, J. Pernovšek v Slov. Bistrici, Rud. Brovet v Brežicah; davkarski adjunkt je postal A. Schuller v Mariboru, Fr. Mahala v Ormožu, Oton Stepič v Gornjem gradu; davkarski praktikant je postal Fr. Kankovski v Marenbergu, A. Freund v Ptuj, Fr. Ribič v Mariboru, And. Cizl v Celju. Davkar E. Stracovski je prestavljen v Laški trg, dav. adjunkti J. Vezensek v Konjice, R. Illovšek v Slov. Bistrici, Is. Horah v Brežice.

(Iz Brežic) nam pišejo: Pišečki g. baron Moscon se menda še nikdar ni zglašil v deželnem zboru; a pretečeni teden je pa vendar govoril o priliki, ko se je razpravljalo za prenovljenje naših vinogradov. Pa čujte! Kaj so govorili gospod baron? So morebiti priporočali deželnemu zboru, ki trosi milijone in milijone goldinarjev za podporo nemštva na Štajarskem, naj od te bogato pokrite nemške mize, katero tudi mi slovenski davkoplačevalci zalagamo, so morebiti gospod baron priporočali svojim nemškim prijateljem, naj se od te še tudi kak drobtinica pošlje slovenskim vinogradnikom na korist? Kaj še neki! Nek graški list piše, da je pri tej priliki, ko se je obravnavalo o brezobrestnem posojilu 50.000 gld. za prenovljenje vinogradov, g. baron Moscon svaril deželni zbor, naj ne pripomaga, da bi se preveč vina ne pridelalo na Štajarskem. Je-li to mogoče? Ta baron je bil toliko let načelnik našega vinorejskega brežiškega okraja? In njega, ki svari nemške poslance, naj za vinorejstvo ne trosijo deželnih podpor, za katere prosijo naši slovenski poslanci, tega barona hočejo nekteri zopet voliti v okrajni zastop brežiški? Zdaj spoznate, kakšni prijatelji so nam Slovencem nemško liberalni baroni.

(Cesarski manevri) Iz Celovca nam piše prijatelj: Zanesljiva poročila govorijo, da se bodo vršile letošnje glavne vojaške vaje od Tirolske po celi gornji Koroški do Celovca. V ta namen se je že tudi naročilo, da se mora tukajšnji grad izprazniti do srede jul., da se bo priredil kot stanovanjske za našega vladarja Franciška Jožefa I. Gotovo bo to izredna čast za nas Celovčane, da bo bival nekaj časa v naši sredini naš ljubljani vladar. Za gotovo se tudi zatrjuje, da pride tudi nemški cesar kot gost našega cesarja, in da bo stanoval zunaj mesta v gradu »Cikulniku«.

(Nemška omika v Celji.) Ako se kdo sprehaja po našem mestu, kmalu mu bode priletela od kake strani umazana, skrajno neolikana psovka kakor: verfl. H.... (prokl. ... p. .), Tost, Mulz, Esel i. dr. Presenečen se ozre: li njega kdo psuje (ker v Celji je vse mogoče)? Ne, samo dva paglavca iz nemške šole se brez vsakega znaka jeze pitata s temi psovkami uprav divjaškega izvora; vidi se njima, da sta njih navajena, kakor vsakdanjega kruha. Pa še naj kdo poreče, da nemške šole niso izvrstne, kjer se otroci toliko lepega naučé.

(V Brežicah) je dne 11. maja umrl veleč. gosp. o. Gottfried Hlebec. V mladih letih je bil profesor na novomeški gimnaziji, pozneje v raznih samostanih nastavljen za gvardiana. V zadnjih letih je bival v Brežicah ter bil jako delaven na prižnici in spovednici.

(Duhovniške vesti.) Č. g. Fr. Ogrizek, župnik v Črešnicah, ki se je zdravil delj časa na otoku Mala Lušina, se je vrnil okrepan zopet v Črešnice.